

Příběhy pěstounů, dětí a doprovázejících organizací

27.2.2023 - Petra Fünfkirchlerová | Krajský úřad Ústeckého kraje

Příběhy pěstounů z Ústeckého kraje

V naší společnosti se začalo více hovořit o pěstunech, kteří nabídli a nabízejí milující náruč dětem, které neměly to štěstí jako většina dětí a nemohly vyrůstat ve svých rodinách. O pěstounství je nutné hovořit jako o poslání. Jedná se o „pracovní poměr“ na 24 hodin každý den po celý rok.

O tom, jakým způsobem se stát pěstounem je dostatek informací. Zde budeme zveřejňovat příběhy pěstounů, kteří se podělili o své životní zkušenosti, budou sdílet důvody, které je vedly k pěstounství dětí, jaké překážky se na cestě k pěstounství a pěstounstvím objevovaly...

Pan Martin

Pan Martin spolu se svou životní partnerkou Markétou žijí v Teplicích. V roce 2015 přijali do péče dva chlapce, kteří se ocitli bez rodičů a od té doby je vychovávají spolu se svými dvěma dětmi. Přesto, že dvě z jejich celkem čtyř dětí již dospěly, žijí stále všichni společně. Chlapci studují střední a vysokou školu, dívka po maturitě na gymnáziu pracuje. Jsou prostě jedna velká rodina, která žije hodně pospolitě – všichni její členové spolu přirozeně a otevřeně komunikují, rádi jezdí na výlety, starají se o svého domácího čtyřnohého mazlíčka, scházejí se pravidelně s širší rodinou, a společně také řeší problémy, pokud nějaké přijdou.

Svůj souhlas s představením jejich příběhu pro osvětu NRP dali z toho důvodu, protože jak sami říkají: „je krásné, pokud náhradní rodinná péče lidi zajímá, a i kdyby jejich příběh motivoval třeba jen jednu rodinu, má to smysl“.

Paní Jana a pan Milan – „Naše cesta k pěstounství a pěstounstvím“

Naše cesta k pěstounství začala touhou mít druhé dítě. Jako máma jsem cítila silnou potřebu postarat se o další děti a čím dál více jsem zaměřovala svoji pozornost na děti, které ve své rodině nemohou vyrůstat. Dobrovolnická činnost v dětském domově v našem městě byla jasnou volbou a díky touze dozvědět se víc o osudu dětí mimo vlastní rodinu, jsem se seznámila s neziskovou organizací na Moravě. Neziskovku založily pěstounky, které měly velkou potřebu podporovat další pěstouny ve svém okolí. Nejvíce nás ovlivnila rodina paní doktorky, která v té době měla v péči několik dětí, včetně autistické holčičky. Měli jsme možnost se s celou její rodinou seznámit, za to jsme velmi vděční. Byli tak trpěliví, když odpovídali na naše otázky, jsou pro nás dodnes velkým vzorem.

S jejich organizací jsem pak několik let spolupracovala jako dobrovolník, jezdila na tábory a seznamovala se s prostředím pěstounské péče a dětmi s různými specifickými potřebami.

V roce 2010 jsme se s manželem rozhodli, že i my se staneme pěstouny. Několik týdnů po schválení jsme do dlouhodobé péče přijali 8 letou holčičku. I naše vlastní dcera byla nadšená, měla konečně vysněného sourozence. Všichni jsme si báječně rozuměli a nic nenasvědčovalo tomu, co se odehrálo pak s odstupem několika měsíců.

Po 6 měsících začal probíhat soud o svěření holčičky do pěstounské péče. I přesto, že za námi stála doprovodná organizace i OSPOD, soud nakonec vyhověl žádosti biologické rodiny, po splnění

podmínek pro zabezpečení dítěte, a holčička se vrátila do své vlastní rodiny. Byla to situace, která nás velmi zaskočila, a následně jsme naši žádost o zprostředkování pěstounské péče na nějakou dobu zastavili.

Víc jak po roce jsme se rozhodli žádost obnovit a na doporučení paní psychologky jsme požádali o zprostředkování sourozenců.

Po nějaké době nám byli vytipováni dva sourozenci, holčička a kluk. Několik týdnů jsme se s nimi seznamovali, jezdili na výlety a brali je na návštěvu domů. Všechno ale dopadlo jinak, než jsme čekali. Rodiče začali více děti navštěvovat a slibovat jim návrat domů. Tamní sociální pracovnice se postavila na stranu rodičů a navrhla přerušování zprostředkování. Byla to pro nás druhá situace, která nás velmi zaskočila a přišla jako blesk z čistého nebe.

Po této zkušenosti jsme znovu zastavili žádost, s tím, že si necháme opět nějakou dobu a s největší pravděpodobností pak naši žádost definitivně zrušíme a pěstouny se nestaneme.

V roce 2015 ... se znovu ozvala touha po dětech. Cítili jsme, že bychom po třetí, a naposledy, chtěli zkusit zprostředkovat pěstounskou péči.

V roce 2016 se ozval telefon, po dvou měsících jsme si domu odváželi dvě malé holčičky, které od té doby jsou stále s námi.

Naše cesta k pěstounství byla složitá, byly chvíle, kdy jsme to skutečně vzdali, ale naštěstí jsme nikdy úplně žádost nezrušili.

Cesta pěstounstvím nás přivedla k pochopení, že ten, kdo se musí změnit, jsme my. Je toho tolik, co jsme se naučili od našich holek! Porozuměli jsme tomu, že jsme to právě my, co mohou pomoci dětem překonat jejich zranění. Pěstounství je pro nás životní cesta, cesta práce na sobě samých a otevřenosti k jinakosti jiných lidí.

Paní Martina a pan Pavel

Manželé Martina a Pavel jsou pěstouny na přechodnou dobu. Oba manželé pocházejí z Varnsdorfu, žijí v rodinném domě, mají velkou soudržnou rodinu, dva dospělé syny a také již vnoučata. Kromě povinností souvisejících s pěstounstvím si manželé umí vždycky najít i čas pro sebe navzájem, svojí rodinu i své koníčky.

V roce 2016 se paní Martina rozhodovala o změně ve svém profesním životě a dozvěděla se od své známé o možnosti stát se pěstounkou na přechodnou dobu. Jak pěstounka sama říká, okamžitě věděla, že to je její vysněná profese a poslání zároveň. Starat se o děti a věnovat se jim jí vždycky moc bavilo a přišlo jí to zcela přirozené.

Profesionálními pěstouny se tedy s manželem stali v roce 2017 a od té doby měli doposud v pěstounské péči celkem 6 dětí, 2 holčičky a 4 chlapce. O všechny děti s velkou starostí pečovali do doby, než je následně předali do péče osvojitelů, pěstounů či zpět do péče biologických rodin. Manželé mají také zkušenost i s předáním chlapečka osvojitelům v rámci mezinárodního osvojení. Se všemi rodinami dětí, které u nich našly dočasně náruč, udržují přátelské vztahy a navštěvují se. A tak pěstouni vlastně zůstávají i nadále součástí života těchto dětí jako teta Martina a strejda Pavel.

V pěstounství je jejich nejbližší okolí a rodina maximálně podporuje a vše s nimi prožívá.

Pěstounka říká: „Děti jsou zlatíčka, Vy dáváte lásku jim a oni Vám to vrací svým úsměvem a bezprostředností.“

Oba manželé jsou srdeční a respektující. Zkrátka pohodoví lidé se smyslem pro humor a srdcem na pravém místě. Oba shodně říkají: „Každý žije, jak umí, každému vyhovuje něco jiného, snažíme se druhé nesoudit“... a možná právě proto se jim nejen v pěstounství, ale i v životě, dobře daří.

Paní Zuzana

K dětem jsem měla vždy velmi blízko. Mám čtyři děti s poměrně velkými věkovými rozestupy, takže jsem vždy doma měla několik věkových kategorií dětí. V rámci jejich výchovy jsem se zapojovala do mimoškolních aktivit v jejich základní škole, vedla jsem např. výtvarný kroužek, jezdila jsem na školy v přírodě jako pomocná vychovatelka atp. Práce s dětmi mě velmi bavila a naplňovala. Když jsem před lety skončila s podnikáním, poohlížela jsem se po nějakém zaměstnání. Právě v té době hledali do Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc „tetu“, tak jsem to zkusila.

Pracovala jsem tam celkem čtyři roky, a kdyby se ona síť Zařízení nedostala do finančních obtíží, asi bych tam zůstala až do důchodu. Ovšem, jako samoživitelka jsem si nemohla dovolit čekat na výplatu několik měsíců, byla jsem tedy nucena hledat si jiné zaměstnání. Stejný nápad měla i má kolegyně, která začala pracovat jako pěstounka na přechodnou dobu. Když jsem ji posléze potkala, byla velmi spokojená, práci si chválila. To ve mně vyvolalo zvědavost, nicméně jsem stále pochybovala, že by to bylo pro mě vhodné. Poté však došlo k souběhu několika okolností, kdy už jsem musela rychle konat, protože se má rodina díky pozdnímu vyplácení výplat dostala do velkých finančních obtíží. Zašla jsem si na Magistrát v našem městě, kde mi na sociálním odboru podali obšírné informace o pěstounství na přechodnou dobu. Dlouho jsem váhala a nakonec jsem se rozhodla, že do toho půjdu a nikdy jsem ani na vteřinu nezalitovala.

Stálý a stabilní příjem je důležitý, ale pro mě je hlavní motivací to, že mohu být užitečná. Že mám doma tvorečka, pro kterého jsem střed světa a nejdůležitější osoba v jeho životě. Že teď, když jsou mé děti velké a rozutekly se mi po republice, je tu někdo, kdo mě potřebuje. Také mi vyhovuje, že oproti předchozímu zaměstnání mám ve své práci větší volnost, protože rytmus péče a denní režim si určuji sama, respektive dítě, které mám aktuálně v péči.

Dávám lásku a péči a vrací se mi to. Přechodnou pěstounkou jsem už šestým rokem a zatím jsem měla štěstí na samé novorozence, které jsem přebírala do péče přímo z porodnice, a kteří byli později předáni buď do osvojení, nebo do dlouhodobé pěstounské péče. Jsem v kontaktu téměř se všemi novými rodinami „mých dětí“. Pravidelně mi posílají fotky a videa a já mohu s uspokojením sledovat, jak rostou, prospívají a jsou svou novou rodinou milovány. Ano, loučení někdy bývá bolestné, protože některý z těch malých úžasných tvorečků se mi zvlášť zavrtá do srdce, ale když vidím, jak se jim v nových rodinách daří, cítím obrovskou satisfakci.

A krásná tečka na závěr: není nic krásnějšího, než šťastný úsměv a uslintaná pusinka od mojí malé krásné osmiměsíční princezny, kterou mám nyní v péči. To je nad všechny odměny světa.

Paní Miluše

Paní Miluše je pěstounkou na přechodnou dobu od roku 2015. Je matkou tří již dospělých dětí a babičkou čtyř vnoučat. Má ráda ruční práce, ráda si poslechne dobrou hudbu a podívá se na hezký film. Žije na krásném a klidném místě, kde se mohou svěřené děti dostatečně vyřádit na zahradě s klouzačkou, pískovištěm, bazénem a domácími zvířátky a dalším bonusem je častý pobyt na čerstvém vzduchu. Ještě donedávna chovala na svém pozemku ovce, kozy, husy a další zvířata. Nyní již má pouze menší zvířátka. Děti, které u ní pobývají v přechodné pěstounské péči, mají možnost při svém rozvoji či v procesu „hojení ran“ utržených ve vlastní rodině, užívat si bezpodmínečnou zvířecí lásku a naučit se soužití nejen s lidmi, ale i se zvířátky.

Paní Miluše dosud přijala pod svá křídla osm dětí, které následně předávala do dlouhodobé pěstounské péče, osvojení, ba i do mezinárodního osvojení. K přechodnému pěstounství ji přivedla touha pomoci dětem, které z nějakého důvodu nemohou být se svou rodinou. Původně jí s pěstounskou péčí na přechodnou dobu pomáhal její dlouholetý partner, který bohužel před několika lety zemřel. Ale i přes tuto bolestivou ztrátu se paní Miluška rozhodla pokračovat a pomoc dětem jí tuto „ránu osudu“ pomohla zahojit.

Pěstounka je srdečná, laskavá, pokorná a pracovitá žena. O svěřené děti pečuje s láskou a obětavostí, a mimo jiné je vede k lásce a respektu k přírodě a všemu živému. O svěřených dětech říká, že jsou pro zdrojem radosti a pozitivní energie.

https://www.kr-ustecky.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=1774715&id_org=450018